

Arrest

nr. 124 030 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOYAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtou origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Jamali in Behsud-district in de provincie Nangarhar. Toen u twee jaar was verhuisde uw gezin naar Peshawar (Pakistan) waar u woonde tot u elf jaar was. Daarna keerde uw gezin terug naar Jamali waar u verbleef tot aan uw vertrek. Uw broers M.(...) A.(...) en K.(...) K.(...) waren lid van de Taliban en belast met de taak de tegenstanders van de Taliban in Jamali te straffen. Vier of vijf jaar na de val van de Taliban werd u driemaal aangevallen door de mannen die destijds door uw broers gestraft waren. Tegelijkertijd werd u door toedoen van deze mannen er van beschuldigd bij de Taliban te horen en wapens te smokkelen voor uw broers. Een maand voor uw vertrek uit het land ontving u drie oproepingsbrieven, die u telkens negeerde. U besloot Afghanistan te verlaten. Na een reis van zes maanden kwam u op 26 juni 2007 in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Op 27 mei 2008 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 8 oktober 2008 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad van State verwierp uw beroep op 8 januari 2009.

Uw daaropvolgende asielaanvragen van 28 januari 2009, 27 februari 2009, 29 april 2009, 25 mei 2009, 11 augustus 2009, 1 september 2009, 13 oktober 2009 en 10 december 2009 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Een tiende keer verklaarde u zich vluchteling op 22 november 2010. Op 8 april 2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het Commissariaat-generaal rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

U werd opnieuw gehoord op 13 december 2013. U legt een paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 8 april 2011 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 7 augustus 2013. Dit vonnis toont aan dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van duizend euro omdat u als logistiek 'facilitator', tussenpersoon, financieel vertrouwenspersoon en kleine organisator deel uitmaakt van een bende mensensmokkelaars.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier het actief deelnemen aan de werking van een bende mensensmokkelaars betreft en het vonnis zelf van ernstige feiten spreekt, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees als zou u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw broers activiteiten bij de Taliban door de overheid of door de dorpingen die door uw broers gestraft werden, vervolgd worden. U bracht tijdens het gehoor geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van vervolging of van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van

bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in

bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Behsud in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de nabijgelegen stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U bent immers een volwassen man, die op 26 jarige leeftijd Afghanistan verliet en die beide landstalen alsook het Urdu beheerst (CGVS 30/10/2007 p.2; CGVS 13/12/2013 p.2). Bovendien bent u het lezen in het Pashtou machtig (CGVS 30/10/2007 p.2). Uit uw facebookaccount blijkt dat u ook over schrijf- en computervaardigheden beschikt. Daarnaast beschikt u over een opvangnetwerk in en om de stad Jalalabad. U vertelt immers dat u in contact staat met uw moeder en uw vrouw en ook met de broer die voor uw gezin zorgt. Deze broer en zijn zoon zijn beiden tewerkgesteld in de stad Jalalabad bij de stadsdiensten (CGVS 13/12/2013 p.2,4). Voorts heeft u ook contact met uw andere broers die in Behsud als landbouwer actief zijn en uw neef die voor een ontmiijningsfirma werkt (CGVS 13/12/2013 p.2,3). Uw schoonvader die tevens uw oom is, is het dorpshoofd van Jamali dat slechts op 10 kilometer van Jalalabad ligt. Hij regelde in het verleden uw reis en stuurde u documenten voor uw asielaanvraag op (CGVS 30/10/2007 p.13,14). Dat uw schoonvader nog steeds bereid is u bij te staan, bewees hij toen u in 2011 uw familie bezocht en u 45 dagen in het huis van uw schoonvader verbleef (CGVS 13/12/2013 p.4). U heeft bovendien in Afghanistan steeds op korte afstand van Jalalabad gewoond, u kwam er vaak en u noemde haar eerder al "onze stad" (CGVS 30/10/2007 p.4). U bent dus zeker vertrouwd met uw provinciale hoofdstad hetgeen uw integratie in deze stad aanzienlijk zal vergemakkelijken. Uit bovenstaande vaststellingen dient begrepen te worden dat u zowel over een persoonlijke ervaring met de stad Jalalabad, over de vaardigheden en over het netwerk in en bij de stad Jalalabad beschikt die u toelaten om u bij terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad te vestigen. U ziet een vestiging in uw provinciale hoofdstad ook mogelijk, ware het niet voor de eerdere aangehaalde problemen die uit de activiteiten van uw broers bij de taliban voortvloeien. Daar deze asielmotieven eerder zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bedrieglijk werden bevonden, kan uit uw verklaringen nergens opgemaakt worden dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asieldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is gezien het verblijfsalternatief waarover u beschikt, niet aannemelijk.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van vervolging, foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) en artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat er voor hem geen reëel intern vluchtalternatief is en dat er in Afghanistan sprake is van veralgemeend willekeurig geweld. Tevens kan verzoeker niet rekenen op zijn schoonvader en is hij niet vertrouwd met Jalalabad.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij ten onrechte werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel en dat hij zich nooit met mensenhandel heeft ingelaten.

In een vierde middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsverplichting aan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt de materiële motiveringsverplichting door de realiteit te ontkennen en niet aan te nemen dat Afghanistan in zijn geheel een gevaarlijk gebied is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een aantal persartikelen toe.

2.3. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift de schending van artikel 3 EVRM aanvoert en stelt dat hij in Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van vervolging of van foltering of onmenselijke behandelingen en hierbij verwijst naar zijn feitenrelaas, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze feiten door het Commissariaat-generaal reeds werden onderzocht en dat de vluchtelingenstatus aan verzoeker werd geweigerd op 27 mei 2008. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd op 8 oktober 2008 en het beroep bij de Raad van State werd verworpen op 8 januari 2009. Op 8 april 2011 werd verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend gezien de gewijzigde veiligheidssituatie. Ongeacht de nieuwe elementen die hij bij zijn tiende asielaanvraag heeft bijgebracht kwam verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, aangezien bij deze definitieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld werd dat de neergelegde documenten de ongeloofwaardigheid van het asielerelaas niet konden ombuigen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij het voorwerp van een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken omwille van zijn asielerelaas. Niettegenstaande verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte meent dat er tijdens het gehoor geen nieuwe elementen werden aangebracht, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013 wel degelijk geen nieuwe elementen aanbrengt (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). Bovendien heeft de bestreden beslissing betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en dient een onderzoek naar de vluchtelingenstatus zich niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. De thans bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, een bevoegdheid die aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verleend op grond van artikel 57/6, 6° van de Vreemdelingenwet. Ingevolge artikel 49/2, § 5 van diezelfde wet verstrekt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, 6° een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Uit de Memorie van Toelichting kan worden afgeleid dat op het Commissariaat-generaal een onmiddellijke verplichting rust tot het verstrekken van dergelijk advies telkens wanneer hij een beslissing neemt tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval is. Bij de bespreking van artikel 29 van het wetsontwerp wordt immers opgemerkt dat *“Paragraaf 5 (van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet) bijgevolg (bepaalt) dat de minister of zijn gemachtigde verblijfsrechtelijke gevolgen kan koppelen aan een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenwel, wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omwille van de redenen in artikel 57/6, 6°, is er voorzien, om te beletten dat de minister in dit geval alsnog voorafgaandelijk een advies betreffende de verwijderbaarheid zou moeten vragen aan de Commissaris-generaal, dat deze laatste meteen in zijn intrekkingsbeslissing hieromtrent een advies verleend.”* De beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 57/6, 6° impliceert aldus ook het onmiddellijk verlenen van het advies inzake de overeenstemming met artikel 3 EVRM; derhalve is deze beslissing van het Commissariaat-generaal te dezen één en ondeelbaar. De commissaris-generaal kon *in casu* terecht vaststellen dat reeds eerder werd vastgesteld dat er aan verzoekers asielerelaas geen geloof kon worden gehecht en dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op zijn nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève. Gelet op de vaststaande ongeloofwaardigheid van het asielerelaas kon de commissaris-generaal evenzeer terecht besluiten dat

verzoeker evenmin aannemelijk maakt het slachtoffer te worden van vervolging, foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* ook terecht heeft vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini* tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, die Pashtou, Dari en Urdu spreekt (stuk 18, landeninformatie, gehoorverslag 30 oktober 2007, p. 2). Daarnaast zijn verzoekers broer, bij wie zijn moeder en vrouw momenteel wonen en met wie hij nog in contact staat, en zijn zoon werkzaam bij de stadsdiensten in Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 4). Tevens heeft verzoeker een neef die voor de ontmijningsdienst in Jalalabad werkt en met wie hij ook in contact staat (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Bovendien kwam verzoeker vaak in Jalalabad en noemt hij het "onze stad" (stuk 18, landeninformatie, gehoorverslag 30 oktober 2007, p. 4). Verzoeker stelt overigens zelf dat zich vestigen in Jalalabad mogelijk zou zijn, maar verwijst hierbij naar zijn beweerde problemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Deze werden echter reeds eerder beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij actueel niet kan rekenen op zijn schoonvader, stelt de Raad vast dat dit gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat verzoeker over de vaardigheden, het sociaal netwerk en de kennis van de stad Jalalabad beschikt om er zich te vestigen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 5 december 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is stevig in handen van de overheid en veilig te bereiken. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een

toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde persartikelen bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven. Evenmin toont verzoeker aan dat hij het voorwerp zou uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn asielrelaas, aangezien dit asielrelaas reeds als ongelooftwaardig werd beoordeeld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij vonnis van 7 augustus 2013 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van duizend euro wegens betrokkenheid bij mensensmokkel. Tevens werd verzoeker ontzet uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten gedurende een periode van vijf jaar. Uit dit vonnis blijkt dat verzoekers rol kan worden omschreven als een logistieke facilitator, die onderdak bezorgde aan enkele leden van de groep mensensmokkelaars, bij gelegenheid ook illegalen herbergde, functioneerde als tussenpersoon en financieel vertrouwenspersoon en sporadisch ook als kleine organisator (stuk 18, landeninformatie, vonnis, p. 57, 58 en 72).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ten onrechte veroordeeld werd en dat hij zich nooit met mensenhandel heeft ingelaten, benadrukt de Raad dat dit vonnis gezag van gewijsde heeft en inmiddels in kracht van gewijsde is gegaan. Verzoeker toont immers niet aan dat dit vonnis in graad van beroep werd hervormd. Bovendien stelt de Raad uit de lezing van het vonnis vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, wel degelijk een belangrijke rol had en dat de Rechtbank van Eerste Aanleg de feiten beoordeelde als ernstig. Het misdrijf dat verzoeker heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld dient dan ook te worden beschouwd als een 'ernstig misdrijf'. Artikel 55/4, eerste lid, c van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, te dezen medewerking aan mensensmokkel, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het voormelde misdrijf dat hij heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld betreft een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

2.6. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF